

El misteri dels Reis d'Orient

Mercè Climent

Il·lustracions de Laruzafa

Lletra Impresa Edicions

Col·lecció: Mythos, 2

Primera edició: desembre de 2016

© del text: Mercè Climent i Paià, 2016

© de les il·lustracions: María José Ruzafa Gea «*Laruzafa*», 2016

© exclusius d'aquesta edició: Lletra Impresa Edicions

Av. del Grau, 75, 6è, 11a

46701 Gandia

lletraimpresaedicions@gmail.com

www.lletraimpresaedicions.blogspot.com

Disseny i maquetació: Lletra Impresa

Correcció i edició: Juli Capilla

Impressió: byprint

ISBN: 978-84-945008-7-9

Dipòsit legal: V2869-2016

Tots els drets d'aquesta edició estan reservats. Per tant, queda rigorosament prohibida sense l'autorització expressa i per escrit dels editors, qualsevol forma de reproducció, sia parcial o total, incloent-hi la reproducció i el tractament informàtic, la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec, la comunicació pública o la transformació d'aquesta obra, que estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

El misteri dels Reis d'Orient

Mercè Climent

Il·lustracions de Laruzafa

*A Júlia Climent,
per la màgia dels dies.*

Els Carioca

Aquell dijous de desembre estava a punt de convertir-se en un dia molt important per als Carioca. Sí, Carioca, com la marca de retoladors. De fet, els anomenaven així des que començaren a anar junts, i a hores d'ara s'havien convertit en un tercet inseparable. I per què aquest sobrenom? Senzillament perquè tenien el color dels cabells i el de la pell ben diferents. Era cert que feien girar el cap allà on anaven, i és que no podien ser més desiguals. O això pensaven tots.

Alba era una xiqueta de pell blanquíssima, tant que se li transparentava el blau de les venes i, a més, durant els mesos d'estiu

havia de jugar a l'acuit i amagar amb el sol perquè no li fera cremades. Els ulls, blau clarets, semblaven fets de vidre i quasi t'hi podies emmirallar. I tenia uns cabells tan rossos que quasi es diria que eren blancs. Nasqué sense nom perquè els pares volien escollir-li'n un que se li adiguera. Als pocs dies pell i ulls anaren aclarint-se i decidiren posar-li Alba, que vol dir blanca però també la primera llum del dia abans d'eixir el sol.

Dani era pèl-roig i les galtes li feien joc amb els cabells que li creixien rebels i en forma de tatxes. Al rostre se li definien quasi de manera perfecta dos cercles rojos, un a cada costat, i més encara si es posava nerviós o feia una mica d'exercici, que solia ser les més de les vegades. I és que Dani jugava a futbol en el pati, en els entrenaments tres vegades per setmana, els dissabtes que hi havia partit, quan es trobava en un camp ras i amb un baló o qualsevol objecte que en fera la funció. Però també era l'alumne més tímid de la classe i es ruboritzava per qualsevol cosa:

quan el professor li cridava l'atenció, quan el feien sortir a la pissarra per corregir alguna activitat, quan havia de llegir una redacció davant de tots els companys...

I finalment estava Lluna, que tenia els cabells tan foscos com la pell i els ulls. Li agradava arreplegar-se'ls en milers de trenetes amb l'ajuda de gomes de colors. Els seus pares eren de Níger, però feia tants anys que havien emigrat que ja se sentien valencians. Un somriure de Lluna era suficient per il·luminar la nit més obscura, de tan blanques com tenia les dents. Quan li'n caigué la primera de les dents li la regalà a Alba, perquè solia dir que eren precioses. S'estranyà molt quan als pocs dies Alba li regalà un llibre de contes i li explicà que era un regal del Ratolinet de les Dents. Com que no sabia qui era aquell animaló, Alba i Dani li explicaren que el Ratolinet bescanviava regals i caramels a canvi de les dents de llet dels més menuts. Només calia deixar la dent davall del coixí i a l'endemà trobaria, al seu lloc, una sorpresa. Així ho féu les següents vegades, i el

Lluna

Alba

Dani

Ratolinet acudí a casa de Lluna sense fallar cap dia i sempre sempre li deixà algun present.

Com que ja coneixem els protagonistes d'aquesta història, podem començar...

Aquell dijous de desembre estava a punt de convertir-se en un dia molt important per als Carioca perquè Alba havia fet un descobriment que ho canviava tot.

—Us he de contar una cosa molt important —digué Alba només veure els amics en el pati cinc minuts abans que sonara el timbre per entrar a classe— encara que no sé si la voleu saber.

—Clar que la volem saber! —sentencià Dani.

—I ha de ser una de ben grossa perquè estàs bastant alterada —ara era el torn de Lluna que es fixava molt en el comportament de les persones.

—Us advertisc que mirareu el món amb uns altres ulls i que el Nadal ja no serà tan divertit com ho ha sigut fins ara —començà a explicar Alba.

—Fes el favor de no ser tan enigmàtica i amollar d'una vegada què et passa —protestà Dani.

—Segur?

—Síiiiiiiii!!! —exclamaren Dani i Lluna alhora.

—D'acord, però m'heu de prometre els dos que no m'odiareu pel que estic a punt de contar-vos.

—T'ho prometem.

—I tu què dius, Lluna?

—Tranquil·la, no ens enfadarem.

—Allà va: els Reis d'Orient no existeixen! Els Reis són els pares.

—Quèèèèèèèèèè?!!!

Només havien calgut sis paraules perquè tot el seu món esdevinguera de sobte imperfecte. Que és el que succeeix quan perdem la innocència de creure en coses perfectes.

L'explicació d'Alba

—Quina mosca t'ha picat ara? Els pares no poden ser els Reis! —les paraules de Dani sonaven a retret.

—És cert, ahir vaig sorprendre els pares carregats de bosses...

—Dimecres és un bon dia per fer la compra de la setmana —l'interrompé Dani, que es negava a creure aquella nova realitat, que en realitat ja sospitava des de feia un any.

—Vols deixar-me continuar, Dani? No eren bosses normals. Eren plenes de caixes embolicades amb paper de regal...

—Això no prova res. Potser és l'aniversari d'algun amic seu, o senzillament vo-

len fer un detall a alguna persona —Dani no admetia com a cert el raonament de l'amiga.

—Sí, és el primer que vaig pensar, però es van tancar al dormitori durant més d'una hora i es posaren a parlar en francès.

—En francès? —s'estranyà Lluna.

—Sí, els meus pares parlen en francès quan no volen que ens assabentem d'alguna cosa que porten entre mans.

—I tot açò quina relació té amb el que ens has dit? —preguntà Lluna.

—És que no em deixeu explicar-me. Escolteu-me i quan acabe em dieu què n'opineu, d'acord?

I Alba els explicà fil per randa com havia arribat a la conclusió que els Reis d'Orient no existien la vesprada del dia anterior.

Quan els pares d'Alba obriren l'habitació, ella, fent-se la moixa, hi entrà amb l'excusa de preguntar-los alguna cosa. Mentre pensava quina pregunta els faria es va adonar que no hi havia ni rastre dels regals. Quina necessitat tenien d'amagar-los? Per

eixir del pas els demanà si Lluna i Dani podien venir a casa per escriure junts la carta als Reis un dia d'aquella setmana. Ells es miraren, esbossaren un somriure que a Alba li paregué molt sospitós i li respongueren que per descomptat. La mare, que estava en tot, suggerí que abans de llençar-la a la Burreta, la podia revisar perquè no tinguera cap falta. Allò reforçava encara més la seua teoria. Els pares li llegien la carta i per això els Reis sempre li portaven allò que havia demanat.

A mitjan vesprada, aprofitant que els pares estaven en la cuina preparant el sopar, va decidir entrar a la cambra on estaven amagats els regals. De l'armari on guardaven els abrics i les sabates sobresortia la punteta d'una llaçada de regal. Intentà obrir-lo, això sí, amb molt de sigil perquè el grinyol no la delatara. Però l'armari estava tancat amb clau, cosa que li paregué molt estranya. Havia de trobar la clau com fóra. Però això hauria de ser en un altre moment perquè la cridaven per parar taula.

—... —Dani i Lluna s'havien quedat muts i els seus ulls miraven de trobar algun mot extraviat.

—Sí, just, la mateixa reacció que jo: els ulls com a plats i la boca seca de paraules. Però sabeu què? No pense quedar-me de braços creuats. Jo necessite conèixer la veritat.

—Jo també! —digué decidida Lluna, amant de les veritats i, encara més, de les investigacions.

—I jo! —s'hi sumà també Dani, una mica dubitatiu, això sí. No perquè no volguera saber, sinó perquè intuïa que acabaria caient del cel fet de màgia i somnis on encara vivia.

—Molt bé! Què us sembla si veniu a casa aquesta vesprada amb l'excusa d'escriure la carta als Reis i intentem esbrinar alguna cosa? —suggerí Alba, líder indiscutible d'aquella missió.

—Fet! —digué Lluna, i encara hi va afegir alguna cosa—. Els detectius Alba, Dani i Lluna aclariran el misteri dels Reis d'Orient.

—I per què no busquem un nom per al nostre equip d'investigadors privats?
—proposà Dani que, de tant en tant, tenia molt bones idees.

Quan encara no portaven un minut fent propostes que no els feien el pes, passà un company de classe i els digué amb una mica de mala bava:

—Ei, Cariques, què trameu ara?

—Això! Per què no ens anomenem els Carioca? A mi m'agrada, crec que ens defineix. Ja fa anys que ens ho diuen. A mi ja ha passat de molestar-me a agradar-me. Som diferents però junts omplim un tot. A més, als tres ens encisa pintar i crear nous mons. Què en dieu? —Alba continuava dient la batuta en aquell assumpte, però mai prenia cap decisió sense consensuar-la amb la resta de l'equip.

—Sí, a mi també m'agrada —digué Dani amb el roig encenent-li les galtes de tanta emoció.

—Els Carioca investiguen la veritat del Nadal —féu Lluna amb la mirada perduda en un futur que ja els donava la mà.